

Na motivy písní **TAYLOR SWIFT**

LÉTO PORUŠENÝCH PRAVIDEL

K. L. WALTHER

COSMOPOLIS

*Tátovi. Za ty jízdy s muzikou Davea Matthewse,
misky chowderu a za to, že nás přivedl
na nejúžasnější místo na planetě.*

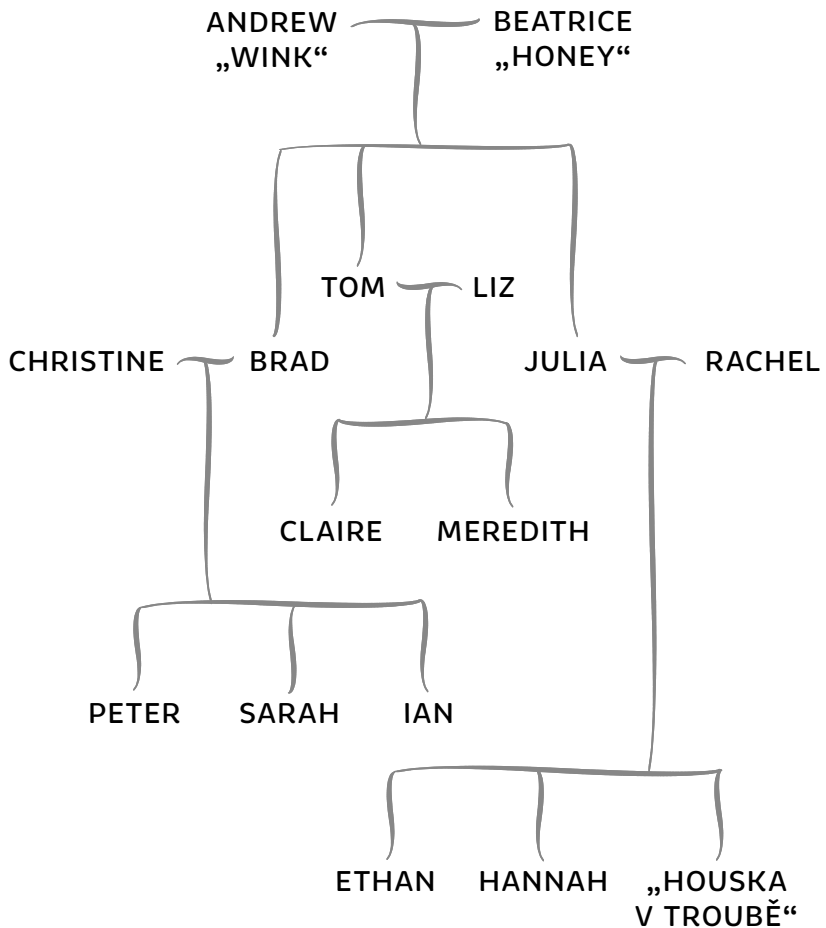
*A Tripovi za jízdy traktorem za soumraku,
sebevražedný tubing, steaky v devět večer a za to,
že byl jeho nejlepší kamarád.*

**LÉTO
PORUŠENÝCH
PRAVIDEL**

K. L. WALTHER

RODINA FOXOVÝCH

NEDĚLE

1

Hranolky nikdo neobjednal. Tři misky krémového chowderu z mušlí, ale ani jeden košíček těch nejnávykovějších hranolek na Cape Codu. „Něco k tomu?“ zeptal se nás číšník, jako by věděl, že něco chybí. Možná to opravdu věděl. Možná nás nějak poznal – koneckonců to byla naše rodinná tradice, zastavit se v Quicks Hole na oběd, než nasedneme na trajekt, a oslavit tak poslední část naší cesty. Pak už jen hodina a konečně budeme na ostrově Martha's Vineyard.

Všimla jsem si, jak si naši vyměnili pohled. *Něco k tomu?* Po všech těch letech, co jsme měli za sebou, už jsme znali všechno nazpaměť – jídelní lístky jsme nepotřebovali. To, co jsme si vždycky objednávali, měl už každý z nás vtisknuté hluboko v mysli, ale hranolky mezi tím nebyly.

Protože hranolky měla odjakživa na starosti Claire. *V tom největším košíku, co máte, říkávala. Umíráme hladý!*

Teď mi došlo, že je na mně, abych tu povinnost převzala. „Vlastně ano,“ řekla jsem a pokusila se spolknout ten knedlík, co mi vazel v krku. „Hranolky, prosím. Lanýžové hranolky.“

„Skvělá volba,“ přikývl číšník a zamířil ke kuchyni. Moji rodiče a já jsme seděli mlčky u vysokého stolku a všichni jsme se snažili nezírat na čtvrtou židli. Mamka – ať to bylo schválně, nebo nevědomky – si

na ni pověsila kabelku, aby vypadala míň prázdně. Jako kdyby ten člověk, co na ní sedí, jen vstal, aby si odskočil na záchod, a měl se za chvíli vrátit.

Název téhle restaurace, Quicks Hole Tavern, byl celkem trefný. Jídlo nám donesli už za čtvrt hodiny: tři kouřící misky krémového zázraku Nové Anglie a zdánlivě bezednou mísu hranolek posypaných parmezánem a petrželkou. Táta pozvedl sklenici s pivem a já si natřepala do polévky nezbytných pět dávek tabaska. „Na Saru a Michaela,“ pronesl. „Ať je tenhle týden nezapomenutelný.“

„Na Saru a Michaela,“ zopakovaly jsme s mamkou a zvedly sklenky.

Přitukli jsme si.

„A na náš velký návrat,“ dodal táta a dal mamce pusku na tvář. „Že to ale trvalo.“

Dva roky, přesně řečeno. Naše rodina jezdila na prázdniny na Vineyard už od mého narození – to už je přes osmnáct let –, ale loňské léto jsme strávili zalezlí doma na severu New Yorku. Znovu jsem střelila pohledem po prázdné židli.

Jo, pomyslela jsem si. Že to ale trvalo.

A pak jsem zakroužila lžící v polévce a s očima upřenýma na páliovou červenou omáčku, která nejdříve vytvořila spirálu a pak se rozpustila, jsem přemýšlela, jestli se za dobu naší nepřítomnosti něco změnilo.

Co se rozhodně nezměnilo, byla Falmouthská paroplavební společnost. Pod sluncem zářícím z modré červencové oblohy to vypadalo, jako by se chystal největší koncert století. Auta, auta a ještě další auta už se zakoupenými lodními lístky čekala v očíslovaných pruzích na své trajekty. Zatímco jsme se mezi nimi proplétali, spleťla jsem si dlouhé medově

zbarvené vlasy do volného copu. Minuli jsme pestrobarevnou skupinku džípů wranglerů, většinou bez střech a některé taky bez dveří, s muzikou hlasitě dunící z reproduktorů. Minuli jsme volva s kajaky přivázanými na střechách a elegantní stříbrné rangerovery. Obří SUVěčka vyzbrojená nosiči na kola působila ještě masivněji. Zaslechla jsem vztekající se batole. „Ne, Jeffrey, nedostaneš další brambůrky!“ oznámila mu jeho vyčerpaná maminka. Fronta pro pěší se skládala z pestré směsky vysokoškoláků, rodin, psů, jízdnicích kol, kufrů na kolečkách a zcestovalých postarších párů, které ten chaos absolutně nevzrušoval.

Když jsme došli zpátky k našemu trucku Ford Raptor, Loki měl hlavu vystrčenou z okýnka a s vyplazeným jazykem lokal vzduch. Usadili jsme se do auta. „Nechceš mu dát napít, Meredith?“ zeptala se mamka. Neodpověděla jsem, vzala láhev s vodou a zmáčkla ji, aby se náš Jack Russell teriér mohl napít. Polykal vodu přímo z láhve jako člověk, tenhle trik ho naučila Claire, ještě když byl štěně. „Bude se to hodit,“ tvrdila tenkrát. „Nebudeme muset brát na procházky misku na vodu.“

Zanedlouho paroplavební společnost vyhlásila nástup na mohutný trajekt *Island Home* s odplutím ve 14 hodin. „Počkej, střešní okno!“ vyhrkla jsem, když nás stevard máváním vyzval k nalodění a táta šlápl na plyn. Rozbušilo se mi srdce. Byla to další z mých a Clairiných tradic, kterou jsem si rozhodně chtěla uchovat: vždycky jsme vystrčily hlavy střechou ven a halekaly, jako bychom se projížděly v limuzíně. Většinu let lidi náš jásoť opětovali, zvláště ti chlapíci ve wranglerech. „Jsi kočka!“ pokřikoval na nás jeden při poslední cestě. Claire bylo sedmnáct, mně šestnáct.

„Škoda že je zadaná!“ odpověděla mu moje sestra, protože předpokládala, že měl na mysli mě, ne ji. Často se takhle podceňovala a já nikdy nepochopila proč. Claire byla nádherná, vysoká a vysportovaná, s kaštanovými kadeřemi, nemluvě o její senza sbírce brýlí.

Nemohla nosit kontaktní čočky, a tak si nastřádala úctyhodnou sbírku brýlí, která zahrnovala všechny styly od retro až po supermoderní. Ten den měla hranaté s průhlednými obroučkami.

Jediné, díky čemu jsme trochu jako sestry vypadaly, byly naše zelené oči, protože já mám světlé vlasy a tmavé obočí („fascinující“, podle většiny lidí) a byla jsem oproti Claire o dobrých deset čísel menší. „Opička Meredith,“ říkala mi občas poté, co mě jednou, když jsme byly malé, nachytila, jak šplhám po regálech ve spíži.

Dnes jsem v autě přejíždějícím po rampě na trajekt nejásala (kluci v džípech to zvládali i za mě). Místo toho jsem zavřela oči a zhluboka dýchala. Mořský vzduch – milovala jsem tu vůni. Stýskalo se mi po ní. Byla pro mě vším. Doma jsme často žertovali, že bychom si ji měli nachytat do láhví, aby nám v nevlídných, studených newyorských zimách dodávala naději.

Táta zaparkoval auto a naši si rozepnuli bezpečnostní pásy. Loki zaštekal a skočil přes středovou konzolu mamce na klín. Ta se zasmála a přicvakla mu k zelenému obojku vodítko. „To je signál,“ prohlásila. „Jdeme nahoru.“

„Nahoru“ znamenalo na vrchní palubu trajektu. Mohli jste samozřejmě zůstat sedět v autě a míst k sezení bylo dost i uvnitř. Ale když se na obzoru objevil ostrov, nebylo nic úžasnějšího, než cítit kromě vůně moře i vítr ve vlasech.

„To zní dobře...“, začala jsem, když vtom něco zaujalo můj pohled. V držáku na kelímky před zadním sedadlem se rozsvítil můj mobil a začal otravně bzučet. Otravné bylo i to jméno, co se objevilo na displeji: Ben Fletcher.

Sevřel se mi žaludek. Ben mi napsal zprávu.

„Ehm, jděte napřed,“ slyšela jsem vlastní hlas, oči upřené na jméno na displeji. Bylo trochu rozmazané, protože mi do očí vhrkly slzy. „Jsem tam za minutku.“

Benovu zprávu jsem si přečetla, až když mi táta podal klíčky a i s mamkou a Lokim zmizel na schodišti. Pak jsem odemkla obrazovku a četla: Jaká je cesta?

Nic víc. Ani pozdrav, ani omluva, ani změna názoru. Ne že bych po nich toužila, ale stejně.

Jaká je cesta?

Jako fakt? Jenom tohle?

Neodpovídej, poroučel mi hlas někde vzadu v hlavě, ale ignorovala jsem ho a vyfukala: Už tam skoro jsme. Teď jedem trajektem.

Aha, jasně, napsal. Jak dlouhá je plavba?

„Hodinu,“ zamumlala jsem si pro sebe. Říkala jsem mu to asi stokrát, byla jsem v dubnu z té pozvánky úplně nadšená. SLEČNA MEREDITH FOXOVÁ, stálo stříbrnými písmeny na světlemodré obálce. „Píše se tam, že mám odpovědět, jestli budu mít doprovod,“ sdělila jsem Benovi později, schoulená v jeho náruči při koukání na Netflix. „Chceš být moje ‚s partnerem?‘“

„Tvoje ‚s partnerem?‘“ opáčil a usmál se od ucha k uchu. „Jasně!“ Políbili jsme se.

Ani jsem se nesnažila neodbytné slzy zahnat. Kdyby mě tak ta Meredith z doby před pár měsíci viděla teď – jak se chystám na Sařinu svatbu nejen *bez partnera*, ale přímo *bez doprovodu*. Protože po čtyřech společných letech jsme se s Benem rozešli.

Tedy, rozešel se on se mnou. Před měsícem, zničehonic, na maturitním večírku. V jedné vteřině jsme tančili na báječný woodstocký playlist jeho táty a v té další mě odváděl z parketu a začal říkat věci jako: „Bylo to fajn..., ale možná bude lepší, když zůstaneme jen kamarádi... Víš, co se říká o vztazích na dál –“

„Ale přece jsme se dohodli,“ přerušila jsem ho. „Mluvili jsme o tom, vzpomínáš?“ Zatočila se mi hlava a musela jsem se chytit jeho silné paže. „A řekli jsme si, že to zkusíme.“ Ben měl na podzim

nastoupit na University of South Carolina a já se chystala zůstat v New Yorku a přestěhovat se jen na clintonský kopec do Hamilton College. Můj táta tam trénoval kopanou a já chtěla zůstat blízko domova. „Pamatuješ?“

Ben mi na to neodpověděl.

Sevěřela jsem ho pevněji. „Nedělej to, Bene.“ Nedokázala jsem svému hlasu poručit, aby se přestal třást. „Prosím, já tě potřebuju. Ty víš, jak moc tě potřebuju. Po tom všem...“

„Já vím, já vím.“ Ben si mě přitáhl do objetí a zabořil si mou hlavu do hrudi. Což mě obvykle uklidňovalo, ale teď to působilo, jako že se mě snaží spíš umlčet. „Podívej, já tě mám rád, Mer,“ zašeptal a nechal mě plakat do své košile. Většinu slov zastřel tlukot jeho srdce, který mě nutil hroutit se v dalších vzlycích. Až ty poslední věty mi daly sílu se narovnat. „Ale na tu svatbu přijedu,“ řekl. „Když budeš chtít.“

„Cože?“ Udělala jsem krok dozadu a zachvěla se v nočním chladu. „Jako můj doprovod?“

„Ano.“ Natáhl se a zmáčkl mi rameno. „Na tom se nic nezměnilo.“ Slabě se usmál a zarecitoval staromódně znějící veršik z písně Eda Sheerana, o kterém věděl, jak ho mám ráda: „Pořád se nechci vodit s nikým jiným než s tebou.“

Dnes už si nemůžu vzpomenout, jak jsem na to reagovala, ale v každém případě to skončilo tak, že jsem sedla do auta a ujela domů. Ve svých nekonečně vysokých podpatcích. A dokonce je možné, přiznávám, že mě po cestě zastavila policie. Že by za rychlou jízdu? Nebo že jsem nebezpečně kličkovala? Přes slzy jsem prakticky nebyla schopná mluvit, a tak mě strážník Woodley nechal vyváznout jen s napomenutím (a jel za mnou celou cestu až domů).

Z reproduktorů na trajektu se ozvalo pípání. *Čas jít*, pomyslela jsem si, ale v ruce jsem ucítila další vibraci – třetí textovka od Bena: Mer, tenhle týden bych byl vážně jel s tebou.

Než jsem se nad tím stihla zamyslet, zrudly mi tváře a já vytočila jeho číslo.

Vzal to po prvním zazvonění. „Ahoj –“

„Ale já *nechtěla*, abys jel,“ přerušila jsem ho téměř křikem. „Chtěla jsem, aby se mnou jel můj přítel – můj *přítel!* A ne debilní ex!“

Ticho.

Ben vzdychl. „Mer...“

Zavěsila jsem a utřela si slzy. Potřebovala jsem se z toho auta dostat na čerstvý vzduch. Trajekt zatroubil a já vzala za kliku u dveří, ale zjistila jsem, že obrovský nákladní prostor trajektu je teď už tak zaplněný a auta jsou namačkaná tak těsně k sobě, že nedokážu otevřít dveře, aniž bych praštila do vedlejšího auta. *Střešní okno*, uvědomila jsem si. Bylo celou dobu otevřené; snažila jsem se nemyslet na to, kolik lidí mě poslouchalo, jak ječím na Bena. Obličej jsem měla flekatý od pláče, a tak jsem vyhrabala z batohu sluneční brýle, nasadila si je spolu s jednou z tátových kšiltovek a vysoukala se ven střechem. Trošku jsem se usmála.

Bez problému.

Pak došlo ke katastrofě.

Místo abych hned seskočila na zem, natáhla jsem se po příčnicku střešního nosiče... a pak jsem se znovu nepřesvědčila, jestli je v úzké uličce mezi auty pořád volno. Prostě jsem se v Tarzanově stylu zhoupala dolů a zkoprněla leknutím, když se moje noha s něčím srazila.

A tím *něčím* myslím *někoho*.

„Jau!“ vyjekl ten kluk, kterého můj útok zastihl naprosto nepřipraveného. Shrbil ramena a přitiskl si dlaň na místo, kam jsem ho kopla. Na tvář, hned vedle nosu. „Auva!“

„Omlouvám se!“ vyhrkla jsem. „Moc mě to mrzí. Vážně moc!“

„Ale ne,“ odpověděl, „to je, ehm, v pohodě.“

A než se stihl narovnat a pořádně si prohlédnout toho záškodníka, co ho atakoval, vzala jsem do zajecích. Vyrázila jsem ke schodišti a brala schody po dvou, abych byla nahoře co nejrychleji.

Brzy se před námi objevil ostrov. Mamka mě objala kolem ramen. Byl vážně krásný den, na nebi ani mráček. Dokonce ani mlha kolem majáku East Chop a člunů houpajících se v přístavu Vineyard Haven. „To je uvítání!“ pochvaloval si táta a mně se najednou zase zamlžily oči, protože jsem si vzpomněla na Claire. Jedna moje část byla šťastná, že jsem zpátky, ale ta druhá si přála, aby se trajekt otočil a odvezl mě domů. Prostě mi nepřipadalo správné být na Vineyardu bez své sestry. Vždyť ona ho milovala ze všech nejvíc. *Že to ale trvalo,* řekl u oběda táta, ale já se teď nemohla ubránit otázce: *Trvalo to dost dlouho?*

„Kéž by tu byla Claire,“ zašeptala jsem mamce.

„Je tady,“ odpověděla mi šeptem máma a přivinula si mě blíž. Pak ukázala k nebi: „Dohlíží, aby svítilo sluníčko.“

„Pro Saru,“ řekla jsem.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Pro všechny.“

2

Vdávala se mi sestřenice. Sarah Jane Foxová a Michael Phillipe Dupré vstoupí do svazku manželského v sobotu šestnáctého července ve čtyři hodiny odpoledne v kostele svatého Ondřeje v Edgartownu. Následuje hostina a oslava na Paqua Farm.

Paqua Farm, nebo jen Farma, jak jsme jí říkali, byla majetkem rodiny Foxových už od první světové války. Už nesloužila jako zemědělský statek, ale zachovala si svých šest set akrů rozlohy mezi Edgartownem a Tisbury s míli dlouhou soukromou pláží. Celé hodiny budeme poslouchat šumění vln oceánu a blaženě se houpat na slavných vineyardských jezírkách a rybnících. Můj a Clairin nejoblíbenější byl odjakživa odlehlý Paqua Pond.

Přitulila jsem k sobě vrtícího se Lokiho, protože táta se rozjel po tři míle dlouhé silnici na pozemcích Farmy tak rychle, že za námi vířil písečný prach. „Tati, zpomal,“ napomenula jsem ho ze zadního sedadla, ale on mě přes smích neslyšel. Neoficiálně tu platila nejvyšší povolená rychlost dvacet pět mil v hodině, ale prakticky nikdo ji nedodržel. „Dřív jsme tu lítali jako blázni,“ říkával někdy strejda Brad a plácal přitom tátu po rameni. „Bože, jak my jsme tu lítali.“

Ano, *dřív* to bývala legrace, porušovat pravidla, ale teď se mi z toho svíraly útroby. Předklonila jsem se a koukla na tachometr:

něco málo pod padesát. „Prosím, tati!“ zopakovala jsem hlasitěji. Srdce mi bušilo. „Zpomal!“

Mamka položila tátovi ruku na paži. „Tome,“ oslovila ho tiše.

Můj žaludek se konečně uklidnil, když táta šlápl na brzdu a ručička tachometru klesla na dvacítku. Brzy jsme přijeli na rozcestí, kde rok za rokem neochvějně stál dřevěný rozcestník. Konečně se dočkal čerstvého bílého nátěru – nepochybně to byla práce tety Christine – a ukazoval k jednotlivým prázdninovým domům. Po Farmě jich bylo roztroušeno celkem osm a každý z nich byl úplně jiný. Některé byly větší, jiné menší, ale všechny venkovsky půvabné, s vlastním jménem a charakterem. Většina svatebních hostů na Farmě zůstávala, takže jsem věděla, že všechny domy budou nacpané k prasknutí, a možná ani nebudou stačit, protože strejda Brad se tátovi zmiňoval, že hodlá stavět i stany.

Táta zatočil doleva a za pár minut kola raptoru zachroupala na šterkové příjezdové cestě Přístavku. Tedy, na parkovišti. Všechny ostatní domy měly příjezdové cesty, ale Přístavek měl jen parkoviště. Přístavek byla spíš chata, přízemní, obložená cedrovým dřevem a krytá šikmou střechou, a když jsme byli na ostrově my, považovala se za naši. Většinou jsme si ji zamluvili na tři týdny a po zbytek léta se v ní střídali vzdálenější příbuzní a přátelé. Na malé, větrem a deštěm ošlehané terase stála dvě zelená křesílka Adirondack s výhledem na velkou zelenou louku posetou žlutými květy. Vysoká tráva a zakrslé stromky se houpaly ve vánku a z dálky byl slyšet oceán omývající pláž.

Tak jsme tady, pomyslela jsem si a náhle se mi chtělo tančit. *Jsmetady, jsme tady, jsme tady!*

Za síťovými dveřmi byl obývák s tkaným koberečkem na ošoupané dubové podlaze. Před malou televizkou umístěnou mezi dvěma čelními okny stála vybledlá zeleno-bíle pruhovaná pohovka pro dva. Obě velké knihovny byly plné knížek a stěny pobité palubkami

pokrývaly zarámované fotky, zčásti černobílé a opravdu staré. Desítky a desítky let života Foxových a jejich přátel.

Z úzké chodbičky se šlo na jednu stranu do malé kuchyňky a na druhou do ložnice rodičů. Až na konci pak byl můj a Clairin pokoj, místnůstka s palandami sotva větší než lodní kajuta. Kolikrát mě Claire nechtěně probudila, když se v posteli otočila a nakopla přitom stěnu. *Promiň, Mer*, omlouvala se mi rozespale.

Kousla jsem se do rtu, strčila do dveří a zjistila, že tu není nic jinak, že se nic nezměnilo. Stál tu bleděmodrý toaletní stolek se zrcadlem v rámu z mořského skla a úlomků lastur i mapa Paquy, kterou jsme sestra a já nakreslily jako holčičky. Tolikrát jsme spolu Farmu prozkoumávaly a hrály si tu na schovávanou, že jsme celé její území poznaly do posledního coulu.

Vedle paland stál bílý proutěný noční stolek, který pěkně ladil s bílými přehozy. Claire neměla ráda výšky, a tak vždycky spala dole a já nahoře. Žebřík se před mnoha lety zlomil a nikdy ho nikdo nevyměnil, ale já měla odjakživa zvláštní talent na šplhání po nábytku.

Vybalila jsem si tašku, pověsila šaty na svatbu bezpečně schované v ochranném obalu a pak jsem uslyšela, jak se dveře Přístavku otevřely a někdo zavolal: „Jste doma?“

Máma s tátou byli venku a vykládali z auta naše věci, ale já zavolala pozdrav a rozběhla se do obýváku – jen abych hned ve dveřích zakopla o koberec. Zastavilo se mi srdce, když jsem spatřila Claire, jak stojí v pokoji a usmívá se na mě.

Ale ne – ne, nebyla to Claire.

Při pohledu na mou sestřenicí mě okamžitě začalo znovu pálit v očích. Protože jestli jsme si já a Claire nebyly ani trochu podobné, se Sarou vypadaly jako jednovaječná dvojčata. Stejná záplava kaštanových vlnitých vlasů, stejná štíhlá postava, stejná láska k chození naboso, dokonce stejně nakloněná hlava, když se usmívaly. Opravdu